

Hết mùa mưa, Đà Lạt lại nhàn và tia nắng rực rỡ. Bên đường anh đi nở rộ một loài hoa vàng. Nhìn xuống gốc cây tên hoa là đồng quỳ hay dã quỳ. Riêng anh, mãi mãi hoa vẫn là: Vở đầu ng hoa. “Vở đầu ng hoa! Vở đầu ng hoa!

Trời xanh/Cánh gầy: nở a đời ta.”

Em, tình cờ nào đã xui hai đứa gặp nhau sau mười bốn năm xa cách. Anh vẫn từng không bao giờ còn nhìn thấy em nữa. Ai ngờ chiếc xe hơi mới tinh của vợ chồng em vượt một trăm cây số đến thành phố này, lại hẹn gặp máy mới gặp bạn anh làm thơ. Thoạt đầu ta chạnh lòng vì em khuất lấp sau mấy tầng cửa sổ và chiếc xe hơi mới. Còn anh, áo quần tay chân lấm lem dầu mỡ, đang mê mải nghe chồng em giãi thích những buổi thơ của mấy xe buýt như người Huân xa quê đã lâu ngày, thẫn thờ đi tìm vài phút nghỉ ngơi giữa lòng ngoài. Chồng em, khuôn mặt tròn tròn, mang đôi nét mồm mỉm cười búp bê con trai, đôi lúc thoáng chút băn khoăn, ý chồng thấy mình không biết anh thơ trước mặt có hiểu được những rực rỡ của một kẻ thuở nào chăng. Và, anh đã nhìn lên đời ta nhàn nhàn ra nhau sau một thoáng ngỡ ngàng. Tiếng reo mừng của em vẫn sáng trong như ngày nào những anh nghe tiếng như trong mơ. Giọng nói tràn niềm vui, em giãi thiệu hai người: Anh là người quen cũ, người anh sinh viên của ngày xưa khi em còn là cô sinh viên Đoàn Khánh như năm cuối bậc trung học. Rồi giờ sau, khi xe sắp xong, cảm nhận niềm công do chồng em trao, anh đã cảm tình không nghe tiếng em hỏi chuyện đời đời ghé thăm.

Ngày ấy, đã lâu lắm rồi, mười bốn tuổi, anh xin vào Viện Dân chúng, lên nhấc sổ đóng góp của những người học tập. Bốn anh gặp một trăm đứa, hàng ngày ăn hai bữa cơm thì đủ ăn. Phần lớn bốn đứa vì của anh dầu mỡ rồi học qua cách kiếm sống bằng nghề đánh giày, sửa xe đạp, bán báo, bán vé xiếc rồi đến và các nghề khác. Anh và chồng vài người đến nhà anh theo đuổi cái nghề mà bốn bè ai cũng chê: đi học. Chồng em còn nhớ khu vườn có hàng rào kẽm gai màu đỏ, bên trong có vài căn nhà cũ, ruộng, khu Pháp, treo tấm biển Viện Dân chúng năm cuối một con đường rồi đi vào thành phố. Ngày ấy, anh cùng đứa em với em. Mọi người đi một đứa con đường im bóng cây cao. Những đám con gái có bao giờ dám đi đến cái khúc đường trái đánh của bốn anh? Ta chạnh lòng nhớ nhau mãi cho đến cái ngày hai người Quỳ và Hoàng và Đoàn Khánh cùng chung lập phát phần thưởng cuối năm tại Nhà hát Lớn TP. Năm đó anh học lớp đầu tiên, đôi khi trên đường đi học anh thấy em, cô bé xinh xinh, ngày ngày xe hơi nhà anh đón đưa người vợ ngồi biết bao màu sắc của đời sống. Hôm ấy anh vội vã với đứa em phần thưởng danh dự toàn trường, trong túi không còn một đồng thuê xích lô chèo vó. Và lúc đó em xuất hiện. Em mặc bộ đồ đẹp khác hẳn chiếc áo dài đứa em hàng ngày, xúng xính ôm gói phần thưởng văn nghệ lớp đầu ngũ ra cửa hàng rồi, sắp bước lên xe nhà chồng. Anh đánh bạo bước tới xin đi nhờ. Có lẽ anh nghĩ là hay sao mà chồng em và chú tài xế đưa bốn người rồi cho phép lên xe.

Từ đó, ta biết nhau. Em trở vào ngôi biệt thự êm đẹp, anh vẫn lại cùng đám bốn vắng vẻ chờ đợi thơ và thơ như xuyên nói chuyện với nhau bằng những quỳ đẹp. Thế mà ta lại quen nhau hơn qua những lần gặp gỡ không hẹn trước. Đã bao lần đứng tại sân cây đa dưới um tùm trong công viên trước trước hai chúng ta, anh đã giúp em và bè bốn những bài toán khó, học làm số bài luận văn cho em chép lại. Thuở ấy, anh chồng dám nghĩ mình là bè bốn, bởi rõ ràng ta không cùng một số. Tuy tâm hồn người ngừng, anh vẫn thấy vui được làm kẻ quen em. Như có em, anh đã có vài thay đổi, mặt nhìn biết đến ác cảm với cuộc đời nghiệt ngã. Như chiếc áo cũ giờ sạch nhợt anh dành cho một mình khi đi qua nhà em, dầu có hay không có em đứng sau cánh

Sơ p  n ngày ra tr ng, v i đ  đ u khoa nên anh được th y v i n tr ng đ i h c trao cho t m gi y m i danh đ  c a chiếc ghế dành cho người th n c a th  khoa. C m th  m i anh  a nước m t, v  ch ng c n người th n n o g n g i. Anh t ng em t m gi y m i đ  ho c l  d n vào album l m k  ni m ho c l  n u các can đ m th i đ n đ  l  ra tr ng c ng anh v  buổi l  được t  ch c r t

lán, nhá là mát ngày hái cáa toàn thành phá. Anh cảm án lòng can đám cáa em, vì khi trong trang phác giáo thá bác lên lá đài lãnh văn báng, có mát giây nào đó anh chá tháy có em. Chuyán chúng mình vì thá lái đán tai ba mẹ, bán bè ká cho anh nghe có lán ba đã đánh em vì chuyán áy. Ba mẹ lán này gán nhá thành công khi cám hai đáa gáp mát. Đám khách mái đá tiác háng tháng á nhà em phán lán là táng, tá và nhà giàu, trong đó có ngái ba mẹ háng mong kát sui gia. Lán hái anh hiáu ra ráng, ác nguyán cáa ba mẹ không đát á nái viác hác hành thành đát mà lái háng vá tián bác và quyán thá. Anh không thuác hai giái đó nên trong mát ba mẹ anh ván chá là mát tháng côn đá chác hám há cáp con gái nhà ngái ta. Anh tìm gáp tháy vián tráng xin lên Đà Lát đáy hác. Tháy rát đái ngác nhiên vì đã dành cho anh mát chá xáng đáng ngay tái vián đái hác.

Ngày lá chán nhiám sá, thá khoa đã gây ngác nhiên cho nhiáu ngái khi đáng trác micro tuyên bá xin chán Đà Lát, nháng nhiám sá nái đây cho ngái ká tiáp. Sau đó chúng mình gáp nhau lán cuái. Xá Huá rát thành kián vái con gái bá nhà đi theo trai. Em buán đau nhiáu lám nháng không dám làm gì. Thá là anh lên cao nguyên mà không có em...

Bá lái Huá sau láng, anh mang tâm tráng gán nhá “ká tá quan, lên non tìm đáng hoa vàng”... Anh làm giáo sá tái tráng ná trung hác lán nhát xá hoa đào. Thánh thoáng nhán đác thá em, anh mang ra đái nám trên cá đác đi đác lái hàng chác lán. Mây cao nguyên bay nhanh hán rát nhiáu so vái nháng lán mình cùng nhau nhìn mây trên đái Tá Hiáu, nháng lòng anh không chút rán ràng. Anh yêu mát loái hoa vàng mác đái bên đáng. Vá đáng hoa bác vào đái anh tá đó. Nháng nháng bián đáng thái cuác tá giáa Tháng Ba 1975 đã cát đát con đáng anh tìm vá gáp em. Tàn cuác chián, anh vá Đà Lát tiáp tác đáy hác tái tráng xáa.

Tin em ván bián biát, dù đã nhiáu lán anh gái thá vá con phá nay đã thay tên. Bán bè cho biát gia đình em không còn á Huá náa. Mãi hán mát năm sau anh mái nhán đác thá em, mái lái thá nhá mát giát buán rót vào hán anh ngay tá câu má đáu: “Anh yêu, ta xa nhau mãi mãi. Mát năm nay em ván dái tìm đáa chá cáa anh, váa biát anh ván đáy tráng cũ. Báy giá đái dáng đã xa cách chúng mình...”

Năm sau anh lái nhán đác tin em và cánh thiáp háng gái tá Bác Má báo tin em láy cháng. Cháng em là con cáa mát trong nháng ngái khách ván đá tiác háng tháng tái nhà em hái áy. Thá là mãi mãi em đã xa khái tám tay anh...

Báy giá anh đán hát lòng yêu tháng cho đám hác trò. Anh cũng vác cuác theo hác trò đi lao đáng, làm tháy lái hoác xái đát tráng khoai. Nháng có nháng lúc đáng tay cuác nhìn đám mây trôi nhanh giáa trái xanh ngát, chát tháy em hián vá trong tâm táng, ván hàng mi cong vút và mái tóc dài cuán gió tung bay trên đái Tá Hiáu.

Lá mát em trong cuác đái, anh chá còn cá bám vào chút tình yêu cuái dành cho nghá đáy hác. Nháng rái ná cám áo và tình ngái háng đã buác anh phái rái xa láp, chuyán sang làm thá máy...

Không khí lánh đáu mùa khô bát đáu mán man hoa lá trên nháng lái mán quanh co cáa thành phá mián cao. Nháng cáp tình nhân tá kháp nái đá vá háng vá ngát cáa tình yêu hòa trong hái lánh. Táng đôi, táng đôi ngáp tràn trong hánh phúc... Có mát loài hoa sác vàng giáa đám lá xanh: Vá đáng hoa.